

имя, бродятъ пошты, и чи штомъ ся зазори бѣгътъ вѣки и нѣмътъ никаквѣ власть и силъ, особито же кату почнътъ призоры да пѣтъ петли тѣ.

Ето какъ ся изражива за тѣхъ злы духове по-обшырно единъ пуштинакъ (въ стъчение то Рамаіанъ), кой прѣды да иди да ся услокои на снь, приказва ученикъмъ си слѣдныя:

— Дървета та сѣ недвижни, четероноги тѣ и хвъркувати тѣ почивътъ; поштни-тѣ тъмноти покрывътъ сички тѣ небѣсны прострѣанства. Сичка та небесна твърдина ся види кату поруменена съ единъ тѣнакъ прахъ отъ сандалово дърво; злати звѣзди проходници и съзвѣзды та Зодіака държътъ ѣ, да кажимъ тѣй, пригърнатъ.

Поштна та звѣзда (Луна та) истича за да разлѣе съ лучезарны тѣ си свѣтлыни радость тѣ на земѣ тѣ, задухнѣтъ, има една минута, подъ запаленъ тѣ топлинъ на деня. Сега е часа кога то ся вижда да ся скытѣтъ дързостно сички тѣ съштества кои то бродятъ въ нѣдра та на ношты тѣ; стада отъ Иіаксхы, отъ Раксхасы и отъ другы духове (дѣмони), кои то ся хранѣтъ отъ пѣтъ (мѣсо тѣла).—

Кату сравниме вѣрванья та што ся сѣ съхранили и до днѣсь въ Българи тѣ, въ простонарооие то въ общѣ, чи сички тѣ зли духове пошты бродятъ и боравѣтъ, до дѣ ся зазори, какъ то Вѣштици и Вѣштирици, Само-Диви, Краканчовци и Върколаци и друг., коихъ съ общто имя называѣтъ Бродници, и чи тии ушь смукали чловѣшкѣ кръвь и нѣкои си сѣ хранили съ чловѣчы мѣсо, кату ги сравнимы, казваме, съ описаны тѣ въ самскритскы тѣ и заидскы тѣ книги, не ни остава никакво си смѣнѣние, чи Българи тѣ сѣ принесли тѣ си вѣрванья въ приселение то си отъ Хиндистанъ въ днѣшны тѣ си жилишта.

А кату убърниме внимание то си на старинъ тѣ на тѣ самскритскы и заидскы книги, въ кои то виждаме тѣ вѣрванья тѣ исто описаны какъ то ги слушаеме днѣсь отъ наши тѣ старцы и бабы, кои то ги іоште вѣрвѣтъ, и чюемы и много имана съхранены съшты, какъ то и множество обряды и обичаи, кату убърниме, казваме, внимание-то си връху таѣ точкѣ, какво попѣтие трѣба да зѣмиме за наше то приселение отъ Хиндистана въ Европѣ т. е. за поврѣменность тѣ му когы е то станжло, и за умно то развѣтие въ кое ся сѣ находили наши тѣ Българи, кога то сѣ дошли, въ тѣхъ отдалны вѣкове, въ Европѣ?...

Ные въ подобно мѣсто штѣмъ говори и о тому.

(CHAPITRE I. XIV.)

Nivâedhayêmi hankarayêmi fradaṭ virâi dâgyumâitcha achaônê asahê rathvê.

Евгений Бурнуѣ тѣй чѣте таѣ стрѣкѣ; а тѣлкува ѣ:

J'invoque, je célèbre celui qui multiplie les hommes et qui protège les provinces, pur, maître de pureté. — Възвамамъ и славѣ умложающаго чловѣцы тѣ и заштиштамашаго обльсты тѣ, чистаго, господа чистоты. —

A G. Anquetil тѣлкува :

Je le prie et l'invoque (lui) qui multiplie dans les provinces les êtres animés, (et qui est) saint, pur et grand. — Молѣ го и възвамамъ го (оного-зи)